

[Aksel Larsen.]

23. januar i år. Det er i den forbindelse ret interessant, at vi nu har hørt socialdemokratiets ærede ordfører skose de konservative så meget, fordi de får penge fra Arbejdsgiverforeningen, men vi har ikke mødt nogen særlig lyst til at få offentligt frem, hvor mange penge det drejer sig om, som forskellige partier modtager fra forskellige organisationer, sammenslutninger eller private virksomheder.

Så har vi vort lovforslag om skattefradragreglens afskaffelse, fremsat den 3. marts. Det er heller ikke blevet færdigbehandlet i udvalget, og vort lovforslag om dansk boykot af sydafrikanske varer, som blev fremsat den 25. oktober i fjor, er heller ingen vegne kommet — eller rettere sagt: det er kommet til et udvalg, og dér ligger det fast. Det gør vort forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en kommission til undersøgelse af militærspørgsmålet og muligheden for afrustning også. Det blev fremsat den 12. november, det var en genfremsættelse. Man er nået dertil, at en del af de spørgsmål, der fra udvalget er stillet regeringen, er blevet besvaret, men mere er der ikke sket.

Foruden vort forslag om kartotekerne, som altså blev forkastet, er der i grunden kun sket noget positivt med det forslag til folketingsbeslutning, vi stillede om giftundersøgelser. Dér er der da i hvert fald, så vidt jeg er orienteret, foregået et sagligt og ikke dårligt arbejde i det nedsatte udvalg. Men altså: på et par undtagelser nær har vore forslag ikke engang været realitetsdrøftet i de dertil nedsatte udvalg; en sådan behandling eller manglende behandling kan vist heller ikke siges at stemme med det parlamentariske demokratis idé. Det er meget godt, at grundloven giver ethvert folketingsmedlem ret til at fremsætte forslag, men det gode forduffer, når folketingsmedlemmet derpå nøjes med at underkaste forslagene en formel behandling, men ikke reelt overvejer dem.

Det fritager ikke folketingspartierne for ansvar, at den højtærede statsminister så åbenbart giver tonen an. Han nøjes jo nu ikke med at udstede dækningsløse veksler på, at hans parti efter valget ikke vil have noget med socialistisk folkeparti at gøre. Han går videre og siger, at hans parti

aldrig vil stemme for vore forslag, uanset hvor rigtige de så måtte være. Nej, siger statsministeren, socialdemokratiet skal nok selv fremsætte de forslag, det ønsker at gøre til lov. Ja men det lyder da helt hyggeligt, forudsat at socialdemokratiet virkelig ønsker at få realiseret det politiske arbejdsprogram, der blev vedtaget på kongressen i 1961. Det harmonerer jo endda med partiets skatte- lovsordførers, det ærede medlem hr. Peter Nielsens, løfte ved første behandling af vort lovforslag om skattefradragreglens ophævelse, løftet om, at ganske vist ville socialdemokratiet af principielle — ja, jeg begriber det ikke — af principielle grunde stemme imod SF's forslag, men efter valget skulle man nok selv komme med et tilsvarende forslag om afskaffelse af det, det ærede medlem kaldte „denne besynderlige regel“. Nu må vi så vente, til valget er overstået. Vi venter med spænding, og vi beder indtrængende den højtærede statsminister om endelig at holde sit løfte om, at forslag til lovfæstelse af de reformer, der kræves i hans partis program, vil blive fremsat af socialdemokratiet. Vi håber så, at vi i hvert fald får lov til at stemme for sådanne forslag, og at den højtærede statsminister ikke bliver vred over det.

Man kan jo begynde med børnetilskuddene. Nu har vi i snart 4 år arbejdet for at få børnetilskuddene forhøjet og for at få en ordning, så de blev trukket ud af skattelovgivningen og udbetalt til forsørgeren, fortrinsvis til moderen. Men regeringen og socialdemokratiet var ikke hjemme. Nu kommer socialdemokratiets skattevalgprogram, og dér står minsandten, at nu skal det gennemføres. Ja men vi har ikke noget imod, at socialdemokratiet får æren af at have fremsat forslaget, bare det bliver gennemført.

Det konservative folkeparti er utilfreds med, at valget først kommer i september. Det kan jeg da så godt forstå, eftersom de konservative ved en mærkverdig fejl-vurdering af situationen og statsministeren startede deres voldsomme valgkamp allerede i efteråret 1963 under feltråbet: nu gælder det magten. Det er jo trist for dem, at de begyndte skydningen, længe før fjenden var på skudhold, så de nu har brugt deres værdifulde ammunition og står med splittet kanonløb, omend ikke med en tom krigs-